

Josef Hora: Čas, bratr mého srdce

Potoky mezi vrbovím,
motýlí louky domoviny,
dny, procházející se růžovým
úsvitem rovin mezi stíny,

ustaňte v běhu, dny větrné,
postavte do trávy své stany.
Ruka, jež ticho roztrhne,
vymyje šátkem tmy mé rány.

Jiný vítr a jiný den,
mocnější slunce nad hlavami.
A k jiným hvězdám, v jiný sen
nebesa otočí se s námi.

Čas, bratr mého srdce, jež jde
a odměřuje mi hodiny bytí,
zaváhá, zhroutí se do tváře mé,
usne a zavoní jak kvítí.

(ze sb. *Struny ve větru*, 1927)

Jan Zahradníček: Slova mrtvému

Vnuknutí mladá, spící ve větvích,
mně šeptají o měkkých krocích tvých,
efébe, peruti, jež teď jsi stínem,
hvězdám i červům blízky v světě jiném.

Tam anděl, tepna světla, z tebe vlá,
zde cvrček, herold ticha, mne se ptá.
Tam kovář stálic ležíš u kořenů,
zde větve své nad jejich spleť klenu.

Zde podzim, snítka vřesu na horách,
a vše, co země spěchá změnit v prach,
o tobě vypráví svým žalujícím pádem,
na něj jak na křídla tvé jméno kladem

Zde vše, co hyne, rozkazujíc dí:
oblaka, vítr, pták a souhvězdí.

(ze sb. *Jeřáby*, 1933)